

Taler, nemlig § 18, som jeg skal gøre nogle Bemærkninger om. Jeg tror ikke, at den ærede Taler huskede rigtig, naar han sagde, at der ikke var afgivet nogen Betænkning i denne Sag. Jo, som bekendt, blev der ikke alene afgivet Betænkning over Sagen, men der fandt ogsaa en Afstemning Sted her i Tinget, og det var kun med et lille Flertal, at man vedtog en anden Ordning end den; det ærede Medlem og jeg med flere andre i Mindretallet foreslog. Saa vidt jeg har forstaar Sagen ret, vare alle enige om ikke at ville paalægge Mejerierne nogen Byrde ved, at Tilshyret skulde kunne komme og forlange Ændringer i Mejeriernes Indretning; det vilde man være fuldtændig fri for, og de, der den Gang i Udvalget — og ogsaa her i Tinget — vare Modstandere af denne Sags Ordning paa en betryggende Maade, vare det, saa vidt jeg forstod dem ret, kun af Hensyn til, at man ikke ønskede en særskilt Lov om Mejerierne. Man ønskede dette Forslag behandlet paa et Lovudkast lig det nærværende, og jeg tror, at det kunde være en Grund for den højtærede Justitsminister til at optage det der.

Siden jeg nu omtaler dette Forhold og kan være enig med den ærede sidste Taler i, at der bør gøres noget paa dette Omraade, maa det maaske være mig tilladt at rette en Henvendelse til den højtærede Justitsminister angaaende Forstaaelsen af § 18. Saaledes som den nu er affattet, staar der nemlig i andet Stykke: „For det Tab, som ved de i Medfør af denne Paragrafs første Stykke givne Paabud paaføres Ejeren eller Ejerne af et Mejeri eller Mælkehandel, ydes der Erstatning til vedkommende“. Det er altsaa Mejeriejerne, enten det nu er et Andelsmejeri eller et Fællesmejeri eller et større Mejeri. Men det Sted hvorfra Mælken leveres, kan, efter som Paragraffen nu er affattet, ikke vente at faa nogen Erstatning, hvis de ikke maa levere Mælk. Men saa staar der i det næste Stykke: Ligeledes kan det forbydes at bortføre Mælk fra Huse osv., og hvis der derved paaføres disse Huse et økonomisk Tab, saa skal der tilstaaes dem Erstatning (C. Ravn: Der staar: kan). Ja, kan der tilstaaes dem Erstatning. Der var maaske Grund til at ombytte dette „kan“ med et „skal“; hvis man kom dertil, tror jeg nok, at de Vanskeligheder, som tidligere have været til Stede for Ordningen af dette Forhold, kunde overvindes, saa at man fra alle Sider kunde enes om at lovgive paa dette Omraade. — Maa jeg tillige benytte Sej-

ligheden til at sige et Par Ord i Anledning af en Udtalelse af den sidste ærede Taler om Formaalstjenligheden af at opføre Lighuse. Jeg tror, at det vil blive en ikke saa lidt bekvemlig Foranstaltning, hvis det skal være saadanne mur- og — jeg vil ikke sige nagelfaste — men tagfaste Lighuse. Hvis det er nødvendigt under en større Epidemi at faa saadanne Lighuse, hvortil Eigene skulle henføres, saa kunde man jo paa Kirkegaardene bygge Træsture, hvortil Eigene midlertidig skulde føres. De vilde gøre samme Nytte som murede og tækkede Lighuse. Det forekommer mig, at man ikke alene ved dette, men ogsaa ved ethvert andet Forslag bør se noget hen paa, at man ikke sætter Befolkningen i altfor forøget Udgift. Thi det kan ikke nægtes, at i de senere Aar, siden det er lykkedes os at faa adskillige Sager gennemførte, hvad jeg for mit Vedkommende maa sige, er meget heldigt, have vi sat Befolkningen i ikke saa ganske saa Omkostninger, og det bør man være varsom med. Skatterne stige, og naar man saa dertil føjer forøgede Udgifter paa andre Omraader, saa bliver man betænkelig og maa være noget varsom med de Bekostninger, man lægger paa Befolkningen. Jeg vil slutte med at anbefale, at Sagen bliver tagen under alvorlig Overvejelse og ført til et Resultat, hvorom alle Parter kunne enes.

N. Nielsen: Den sidste Udtalelse fra det ærede Medlem, der nu havde Ordet, kan jeg slutte mig til, idet jeg ogsaa skulde ønske, at man paa dette som adskillige andre Omraader kunde naa et Resultat, som alle vare enige om var godt og heldigt. Men naar jeg har bedt om Ordet, er det for særlig at tage Afstand fra en Ytring af ham; naar han nemlig betegnede sig og sine Meningsfæller fra sidste Gang, vi havde Andelsmejerierne for, som dem, der vilde give en betryggende Ordning, saa saa deri i alt Fald indirekte en Sigelse for, at vi andre ikke vilde give en betryggende Ordning. Jeg vil dertil gøre opmærksom paa, at jeg ikke stønner rettere, end at i den meget indgaaende Debat, der blev ført angaaende denne Sag den Gang her i Salen — der var jo et Flertal, om end et lille Flertal — har dette Ting ved Siden af, at det har anerkendt den store Grundtanke i Forslaget, fundet, at der var noget, som det ikke kunde billige, nemlig det, at man vilde Andelsmejerierne til Livs, fordi de være Konfurrenter til Herregaardene. Det var kun for at gøre denne Opfattelse gældende over for